

Sygn. akt II C 1027/13 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2013 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. P. kwoty 922,61 zł (bez odsetek) oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż przysługuje mu względem pozwanego wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie umowy nr (...) ((...) - (...) - 302) „o kredyt gotówkowy na tak” z dnia 30 sierpnia 2007 roku (pozew, k. 2-4).

W dniu 29 marca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w całości uwzględniając powództwo (nakaz, k. 5).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2013 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych (sprzeciw, k. 8-9).

Postanowieniem z dnia 06 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. (postanowienie, k. 14-15).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. P. zawarł w dniu 30 sierpnia 2007 roku z (...) Bank S.A. z siedzibą w L. umowę nr (...) „o kredyt gotówkowy na tak” w wysokości 20.798,00 zł. W umowie zastrzeżono m.in., iż kredytodawca ma prawo wypowiedzenia umowy kredytu w całości lub w części, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie z zapłatą dwóch pełnych rat kredytu i pomimo wezwania przez kredytodawcę do zapłaty nie uregulował zaległości w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Ponadto pozwany zobowiązał się dokonać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych w 60 miesięcznych równych ratach, przy czym pierwsza rata miała być płatna do dnia 10 października 2007 roku, natomiast raty następne do dnia 10 każdego miesiąca.

(dowód: umowa nr (...) o kredyt gotówkowy na tak, k. 31-36, wnioski, k. 52-53)

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przejął cały majątek (...) Bank S.A. W dniu 29 kwietnia 2011 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A.

(dowód: odpis pełny, k. 25-29)

W dniu 8 marca 2013 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...), z którego wynika, iż pozwany W. P. jest zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) Bank (...) S.A. kwoty 922,61 zł wynikającej z zawartej w dniu 30 sierpnia 2007 roku umowy nr (...) „o kredyt gotówkowy na tak”. Na zobowiązanie to składają się: kwota 914,92 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz kwota 7,69 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wynikającego z umowy, co do której pozwany nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego

(wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), k. 30, pełnomocnictwo dla E. A., k. 23)

Pismem z dnia 11 grudnia 2012 roku pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 922,61 zł do dnia 18 grudnia 2012 roku, z zastrzeżeniem że brak spłaty zadłużenia we wskazanym powyżej terminie skutkować może wystawieniem przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego i skierowaniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności lub skierowaniem do sądu pozwu o zapłatę.

(wezwanie do zapłaty, k. 54)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda, których prawdziwości i wiarygodności pozwany skutecznie nie zakwestionował.

Powód dochodzi w niniejszym postępowaniu zapłaty przez pozwanego niezapłaconej części udzielonego kredytu – zarówno tytułem kapitału jak i odsetek, zaś swe żądanie wywodzi ze wskazanej wyżej umowy.

Powód przedstawił kopię umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 30 sierpnia 2007 roku, poświadczoną za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie radcę prawnego, z której jasno wynika zobowiązanie pozwanego wobec poprzednika prawnego powoda, to jest względem (...) Bank S.A. z siedzibą w L. z tytułu udzielonego kredytu. Ponadto powód załączył do pozwu wnioski pozwanego o udzielenie kredytu, jak też wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Wyciąg ten został przedłożony przez powoda w oryginale i podpisany jest przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku - w tym do podpisywania wyciągów z ksiąg bankowych, zgodnie z załączonym pełnomocnictwem. Wyciąg został również opieczętowany pieczęcią banku. Przedłożony wyciąg spełnia wymogi wskazane w ustawie Prawo bankowe i nie ma podstaw do kwestionowania jego wartości dowodowej. Jakkolwiek wyciągi z ksiąg bankowych nie stanowią dokumentów urzędowych (w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) uznającym, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c., w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), tym niemniej stanowią co najmniej dokumenty prywatne (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 290/13, LEX nr 1451726).

Wszystkie załączone przez powoda dokumenty nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności i Sąd uczynił je podstawą dokonywanych przez siebie ustaleń.

Pozwany wprawdzie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jednak w sprzeciwie tym ograniczył się jedynie do wniosku o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Nie podał przy tym, dlaczego wnosi o oddalenie powództwa, nie zakwestionował ani faktu zawarcia w/w umowy kredytu ani też wysokości dochodzonej pozewem należności, nie podniósł też w sprawie zarzutu spełnienia świadczenia. W toku procesu pozwany również nie wykazał żadnej aktywności, nie wykazał inicjatywy dowodowej, nie stawił się też na rozprawie (pomimo osobistego odbioru zawiadomienia o terminie). Zarządzeniem z dnia 9 września 2013 roku (k. 40) doręczono pozwanemu odpis pozwu z załącznikami z pouczeniem o art. 207 k.p.c. i zobowiązano go do złożenia sprzeciwu na urzędowym formularzu oraz ewentualnej odpowiedzi na pozew – w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia lub zwrotu. Niniejsze zobowiązanie pozwany odebrał w dniu 16 września 2013 roku (k. 41), jednak do dnia zamknięcia rozprawy nie zajął żadnego stanowiska – poza wskazanym wyżej enigmatycznym sprzeciwem.

Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając na względzie załączone przez powoda dokumenty, a jednocześnie wskazaną powyżej regulację i brak konkretnych zarzutów i wniosków ze strony pozwanego, Sąd uznał, że powód sprostał nałożonemu nań obowiązkowi wykazania faktów, z których wywodził skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.).

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Skoro pozwany dotychczas nie zapłacił części udzielonego mu kredytu (co istotne, pozwany nie kwestionował faktu wypłacenia mu przez bank środków udzielonego kredytu) obowiązany jest to uczynić. Wobec wykazania przez powoda zarówno istnienia zobowiązania jak i jego wysokości, istniała podstawa do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda dochodzonych pozwem należności (zob. pkt I wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie II orzeczenia na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stanowiącą, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Sąd do zasądzonych kosztów procesu zaliczył opłatę sądową od pozwu, koszty zastępstwa procesowego oraz opłatę od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

Dnia 28.08.2014 r.